

var særlig om de Betragtninger, der ere gjorte gjældende i Henseende til Kassebeholdningen. (Justitsministeren: Nei, om Forlædelse! Det var ikke Kassebeholdningen, men Reservefonden.) — jeg tror dog ikke at have feilet i min Opfattelse, idet jeg noterede Ordene, den Gang de saibt, men jeg vil i ethvert Fald gjøre gjældende, at det efter min Opfattelse ganske vist har været Praxis — en Praxis, som jeg heller ikke tror, at der fra nogen Statsrevisions Side er bleven gjort Indsigelse imod — at det staar Finantsministeren frit for at benytte af Kassebeholdningen saa Meget, han vil, til de bevilgede Udgifter, eller rettere; at formindste Kassebeholdningen saa dybt ned, som han selv anser det for forsvarligt, og paa den anden Side skaane andre extraordinære Resourcer; det har vistnok været den tidligere Praxis, men jeg kan dog meget godt forstaa, at man, under visse Forhold i det Mindste, kunde komme til en anden Opfattelse af Bevillingen paa Indtægtsiden af Finantsloven. Det forekommer mig, at man i det Hele taget ikke kan se hørt fra den Forstaaelse mellem Ministrene og den bevilgende Myndighed, som har været gjældende, den Gang Finantsloven blev behandlet, og jeg vil saaledes bemærke, at, naar det fra Repræsentationens Side har været Meningen ved en extraordinær Forsyning af Indtægtsiden paa Budgettet at tilvejebringe en større Kassebeholdning, saa kan jeg heller ikke anse Finantsministeren berettiget til at udtømme Kassebeholdningen for at skaane de andre extraordinære Resourcer; thi i saa Tilfælde gaar Bevillingen paa Finantsloven aabenbart ud paa, at en Del af Reservefonden skal forvandles til Kassebeholdning. Det er jo Noget, der slet ikke ligger saa fjært, naar vi se hen til Forholdene i andre Lande, at man anser det nødvendigt, foruden den løbende Kassebeholdning, at have ganske overordentlig betydelige Beløb liggende i rede Penge for paakommende uforudsete Tilfældes Skyld, og saa ligger den Tanke heller ikke saa overmaade fjern, at ogsaa en dansk bevilgende Myndighed kunde ved Affattelsen af Finantsloven have det for sig, at Kassebeholdningen skulde være op langt over, hvad der var nødvendigt til det daglige Behov. Derfor altsaa

Forudsætningen for at bevilge extraordinære Beløb paa Indtægtsiden havde været en saadan, kan jeg ikke skjønne rettere, end at Finantsministeren ogsaa vilde have været forpligtet til at foretage en saadan Forvandling af Reservefonden til Kassebeholdning; men i ethvert Tilfælde, selv om en saadan Forudsætning ikke har ligget for — og jeg tvivler ikke om, at den ikke har ligget for —, forekommer det mig dog, at en Udtalelse i den Retning ikke ret vel kan karakteriseres paa den af den høitærede Justitsminister valgte Maade. — I Anledning af hvad det høitærede Medlem for 6te Kreds (W. Petersen) fremførte, skal jeg kun, uden at komme ind paa Spørgsmaalet om Indkomstskat, bemærke, at det forekommer mig, at han lige saa vel som flere Andre og da navnlig den høitærede Finantsminister lægger en for mig uforstaaelig Vægt paa, at man, i hvad de kalde de gode Aar, de fede Aar, skal fede Statskassen. Det er en Betragtning, som jeg slet ikke kan tilægne mig. Jeg tror, at den naturlige Betragtning af Forholdet er den, at man maa sege at benytte de fede Aar til at bøde paa de foregaaende magre Aar og til at forberede sig paa kommende magre Aar; men jeg gjør en ganske væsentlig Forskjel paa Nationalformuen og paa Statskassens Beholdning. Det forekommer mig, at det, som maa være Opgaven, er at gjøre Samfundet rigt, at gjøre Statkelommen saa rig, at man i paakommende Tilfælde ikke risikerer at gribe fejl, naar man skal gribe i den, men at Opgaven derimod umulig kan være den at benytte de gode Aar til særlig at fede Statskassen eller til at forøge det, som man her har vænnet sig til at kalde Statsformue. Jeg tror egentlig ikke, at Udtrykket er fuldstændig svarende til det Begreb, som man vil have udtrykt derved, men det er Udtrykket. Jeg haaber, at enhver god Borger anstrænger sig af yderste Gyne for at benytte de gode Aar til at forøge Nationalformuen, og jeg tror, at det er mindre rigtigt at ville svække hans Gyne dertil ved at indkræve en Del af det gode Aars Udbytte til Genlæggelse til en svag Forrentning som en Del af det, man kalder Statsformuen. Man har undertiden gjort den Betragtning gjældende, at det havde